

[Nathalie Lind.]

derfra citeret, nemlig spørgsmålet om ligestillingen mellem det offentlige som kreditor og den private som kreditor, og det kalder jeg ikke enkeltheder, jeg kaldte det tværtimod et kernepunkt i hele sagen.

Så nævnede ministeren, og jeg synes næsten lidt pudsigt, at et forsvar for, at man ikke ligestillede det offentlige med den private kreditor, var dette, at det er jo ingen nydannelse, sådan har det altid været — og så var det åbenbart, da ministeren udarbejdede sit lovforslag, en naturlig ting at bibeholde det på samme måde. Samtidig sagde ministeren, at det måtte bevares i konsekvens af den hidtidige holdning, men man skulle vænne sig til nytænkning. Ja men jeg synes da netop, at jeg gav udtryk for nytænkning ved at sige, at det ikke kan være rimeligt, at vi skal blive ved med at lade det offentlige have denne fortrinnsstilling, for man skal ikke fortælle mig, at det ikke i mange, mange tilfælde blev billigere for det offentlige, at skattevæsenet eller toldvæsenet holdt sig lidt tilbage. Jeg nævnede også i mit første indlæg, at man netop af andre kasser og på anden måde kommer til at betale disse ydelser, og derfor synes jeg, at det ville være dejligt, hvis man virkelig brugte en anden tænke måde fra justitsministeriets og fra ministerens side, når man siger, at man vil være human. Så kan vi diskutere, hvor langt man skal gå, hvordan formen skal være for det, og om vi også får et rimeligt hensyn til kreditor, men jeg synes, det mindste, man kunne forlange, var, at denne såkaldte nytænkning anvendte man også med hensyn til det offentliges krav.

Så har jeg et par bemærkninger til hr. Hjortnæs, der var lidt ironisk måske over, at der var sådan en vældig forskel på hans forståelse for debitorernes stilling i forhold til den, jeg skulle være i besiddelse af; der var altså den forskel, som bestemtes af, om man tilhørte det ene eller det andet parti. Og der var altid grund til at overveje, om et lovforslag var vidtgående nok, og hr. Hjortnæs var så glad for, at hr. Thestrups tanker jo endda gik endnu videre. Ja men jeg studser ikke spor over, at et medlem af dette ting, som ikke danner regeringens grundlag, kommer med synspunkter, der afviger fra regeringens. Jeg spørger ikke om, hvilket parti man tilhører her, men jeg nævnede

bare, at hr. Hjortnæs er ordfører for regeringspartiet. Det er et parlamentarisk spørgsmål, jeg rejser: om det er ministerens forslag, som ordføreren står på, eller det er endnu mere vidtgående forslag, der skal forhandles, for jeg må jo formode, at hr. Hjortnæs har tilsluttet sig forslaget forinden dets fremsættelse.

**Gudme:** Jeg vil gerne sige et par ord til hr. Thestrup, som nu til sidst som sit synspunkt stærkt trak frem, at der var to ting, vi skulle se at enes om: dels, at man kunne foretage udlæg i løn i stedet for i bohav, dels det, som fru Nathalie Lind og jeg fremdrog meget stærkt i første omgang, nemlig ligestillingen mellem private og offentlige krav. Jeg tror, vi skal være enige på begge punkter, og jeg kan sige til hr. Thestrup, at jeg vil gerne følge ham i de tanker og mener også, at der ligger noget nok så humanitært i udlægget i løn som i udlægget i bohav. Ministeren havde tilsyneladende en anden opfattelse, men måske kan vi ved udvalgsbehandlingen omstemme ham.

Ministeren sagde videre vedrørende spørgsmålet om forholdet mellem de offentlige og de private krav, at det måtte vi rundt om finansministeren og drøfte, før vi kunne eventuelt svække på effektiviteten, for så vidt angik de offentlige krav. Samtidig sagde ministeren, at det var jo ikke noget ukendt, og nævnte konkursloven; den havde jeg også nævnt.

Jeg undrer mig lidt over, hvorfor vi egentlig skal den vej rundt om finansministeren. Hvis det, der er hensigten med lovforslaget, er et hensyn til debitorerne, altså det menneskelige hensyn, så tror jeg ikke vi i særlig grad får det tilgodeset hos finansministeren, der først og fremmest ser på spørgsmålet om at få statens penge ind i kassen. Derfor vil jeg sige, at hvis det, der er det ledende hensyn, for så vidt angår de private krav, det menneskelige, også skal være det ledende hensyn, for så vidt angår de offentlige krav, så tror jeg, vi skal begynde her, hvor vi er, nemlig i retsudvalget og ved en drøftelse med justitsministeren.

I øvrigt var justitsministeren inde på dette, at begrebet effektivitet, som jeg nævnte i mit første indlæg, var noget, man skulle bedømme både på debitors og på kreditors side; han sagde, det var en halvhed, når